

● **רונית גילעד, תלמידה:** הייתי במישפט בירושלים, הרגשתי צורך לנסוע, לראות מקרוב. אילו הייתי יכולה, הייתי מחייבת את כל הנוער לנסוע למישפט. הדרור הצעיר שוכח את השואה, ואסור שזה יקרה.

● **ברכה צברי, זכנית:** זה אומנם מישפט היסטורי וחשוב — אבל מיותר. צריך לחתוך אותו לחתיכות כמו שווארמה. מי שמרחם על הרעים סופו שירחמו עליו. יאללה, להסל אותו!

● **הרצל חנוכה, בעל חנות סיצוחים (האיש שעשה תנועה מגונה לעבר שימרון פרס בבחירות 1981):** עזוב מישפט, מה מישפט? צריך לתלות אותו. על כל עץ, בכל עיר, לשים חתיכה של הגוף שלו.

● **שבתאי שווילי, מוכר:** לא עוקב ממש אחרי המישפט. השואה מעניינת, אבל המישפט לא כליכך מעניין אותי. מה יהיה גוריהרין בכלל לא בטוח שהוא אשם, ואסור להרוץ את דינו עד שיהיה באמת אשם.

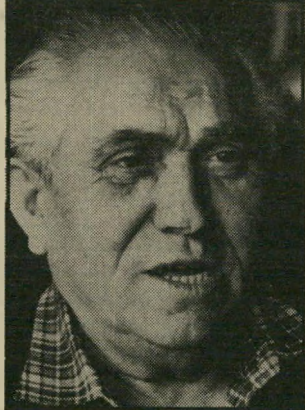
● **יקותיאל בן-ששון, ירקן:** אצלי בחנות הרדיו כל הזמן פתוח על המישפט. אני שומע את המישפט עם דמעות בעיניים, זו הודמנות ראשונה בשבילי לחוש ממש את מה שהיה שם.

● **אלון יוחאי, עצמאי:** אני עוקב אחרי המישפט כדי ללמוד על ההיסטוריה שלנו. איך זה שהושמדו שישה מיליון יהודים בלי שהאנושות פצתה פה. אני דואג שגם הבנות שלי ישמעו את המישפט ויכירו את הנושא.

● **שלום צברי, תלמיד כתיב:** אני רוצה לדעת מה רמיאניוק עשה, או אני מקשיב למישפט. המורה גם דיברה על זה בכיתה, ומעניין אותי מאוד מה יהיה גוריהרין שלו. אני רוצה שיסללו אותו.

● **מרקו כסיאלי, בעל בית קפה:** אני לא שומע הרבה את המישפט. כשאני מקשיב, הרם עולה לי לראש, איך עורכיהרין שלו מתנהגים לעדים? כאילו הם היו נאשמים. השופטים צריכים לסתום להם את הפה!

● **פנינה אורבך, תלמידה:** את האמת? לא מקשיבה כל כך למישפט. יש דברים אחרים בראש. לא צריך לדחוף את השואה יותר מדי, בסוף זה פשוט ימאס ולא ירצו לשמוע על זה יותר.

● **מוכל שרעבי, תלמידה:** אף פעם לא הייתי קרובה לשואה. מישפתי לא עברה את השואה, ולמרות שלמדו על השואה בבית הספר — זה לא היה זה. רק כשהתחלתי לשמוע את המישפט, הבנתי מה קרה שם.

● **ימימה משיה, עקרת בית:** המישפט מעניין אותי יותר מבחינה מישפטית. פחות מכך נושא המישפט, כן, גם אם היה המישפט בנושא אחר הייתי מתעניינת. אולי בעצם פחות מזה. בכל זאת, השואה זה כשר מבשרנו.

● **זהבה כהן, עקרת בית:** כן, כן, מקשיבה. מקשיבה וכואבת. אני גם חושבת שעושים מזה קריקטורה, מביאים את הבנים שלו ונותנים לו זכויות. מה זה? איזה מין יחס זה? ככה אנחנו מזכירים את עצמנו.

● **אילן זיאן, כדורגלן:** ככה, מקשיב למישפט מדי פעם, יש בו קטעים מרגשים, כמו קיטעי הזיהוי וריגעי-משבר של עדים. חשוב שיער שים את המישפט בארץ. את רמיאניוק צריך לתלות, אין כאן בכלל שאלה.

● **אמרים סלומון, סנסיונר:** אני עברתי את השואה וניצלתי, כיום אני לא מסוגל לצפות במישפט. לא יכול לעמוד כזה מבחינה נפשית. הגרון נתק מרמעות והוועות חוזרות אליי. לדרור הצעיר — חשוב שישמע.

● **ברוריה שבתאי, מטפלת בבית אבות:** המישפט הזה מיותר לחלוטין, למה צריך לעשות מישפט ראווה? העדים סתם מתענים, אם רוצים לתוך ליריעת-השואה, אפשר בצורה אחרת, לא ככה.

● **גלית איקון, תלמידה:** לא מקשיבה למישפט. ממה שבכל זאת הגיע לאוזני, הבנתי שהמדובר בדברים מוזעזעים מאוד. אבל קשה לי לכעוס על אדם קשיש שבכלל לא בטוח אם זה הוא.

● **ריצ'ארד סמית, סטודנט:** עולה חדש: לדעתי, המישפט הוא האירוע ההיסטורי החשוב ביותר בזמן האחרון. המישפט מזכיר לנו שאנחנו עם נרדף, ואנו חייבים להיות חזקים. שדברים כאלה לא יקרו שוב.

● **יחזקאל ציפקיס, רופא ילדים:** לא מחמיץ דקה מהמישפט, רדיו, טלוויזיה, עיתונים — חבל רק שמושכים את הזמן והסניגורים מתעסקים בקטנות. השופט, לעומת זאת, עושה מלאכתו בצורה יוצאת מהכלל.

● **איתי פוסתנאי:** אי אפשר לעשות כאן דין-צדק, אחרי כליכך הרבה שנים אי אפשר לדעת בנידור אם הוא אכן איוון האיום. חוץ מזה, יש כליכך הרבה נאצים משוחררים, שיניחו לזה.

● **אלי זילברג, מופעל מחשב:** יש במישפט עניין ציבורי היסטורי ממדרגה ראשונה, לכן אני מתעניין בו. המישפט מהווה אבן-דרך בתולדות עמישראל. מעין השלמת מעגל, סגירת חשבון.